

Mokytojo Arūno Gudaičio diplomantų darbai

2 kanalų video instaliacija, 01' 37"

Galvojau apie tai, kas mes esame, kas aš esu. Dažnai klausiau savęs, kuo mes esame, kas identifikuoja mus, kokios šių - paviršutiniškų ir gilesnių - identifikacijų pasekmės.

Man buvo įdomu į viską pasižiūrėti skirtingų krypčių, žmonių požiūriu. Šiame darbe remiuosi Antikos filosofo Demokrito iškelta pasaulio suvokimo samprata, kuri teigė, jog viskas susideda iš atomų. Mes matome daiktus, nes į mūsų akis patenka jų atomai. Pamaniau, kad mus puikiai atspindi tai, ką mes pastebime – juk matome tai, ką norime matyti. Bet veikiausiai tai liečia tik lengviausiai pasiekiamus mūsų sąmonės sluoksnius.

Man be galo smalsu, kas yra po tais paviršutiniaisiais sąmonės sluoksniais. Koks yra žmogus pats iš savęs, neįtakotas aplinkos? Ar įmanoma jį tokį pažinti nūneriant jam viršutiniąsias odas, *n*identifikuojant jį?

Šiuos klausimus nesunku sutikti kasdienybėje. Vienas iš mano imamų pavyzdžių yra kasdienis buitinis veiksmas – akių valymas. Šio veiksmo kažkuri moters esybės, skirtos viešumai, dalis lieka juoda dažų dėme ant vatos gabaliuko. Kitas veiksmas, grynai simbolinis akies valymas, bandymas pasiekti gilesnes esybės plotmes nurodo į galimas *de*identifikacijos pasėkmes – nykimą, išnykimą, susinaikinimą kitoje plotmėje. Visi esame laisvi matyti tai, ką norime matyti.

Paulina Vituščanka
Deidentifikacija,
2013

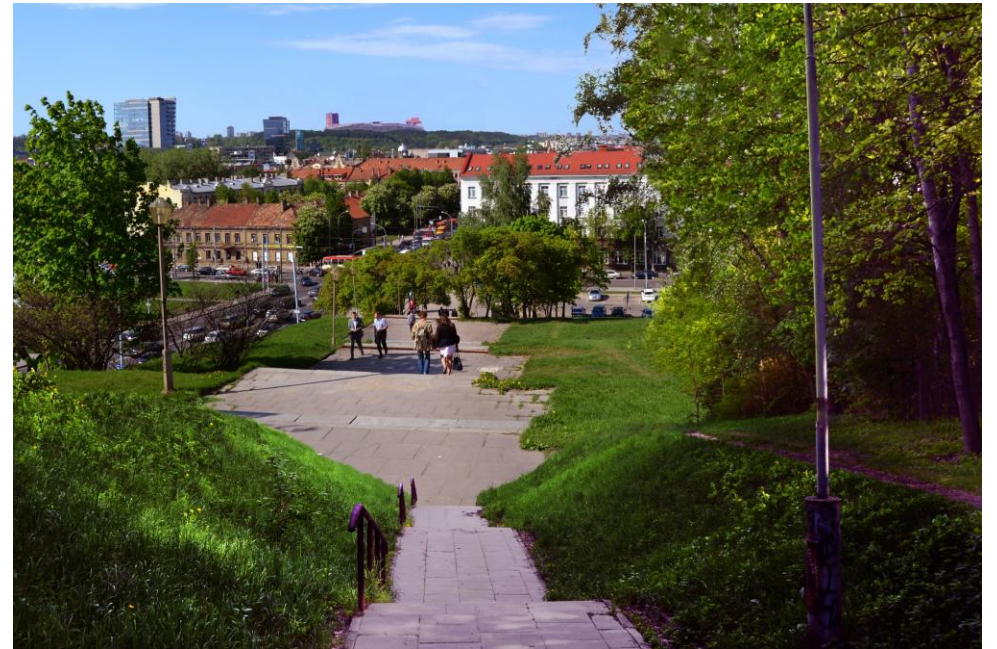

Karolina Virkutytė vilnius pagal K.V., 2013 4 fotografijos, video 00' 48"

Artėjantys pasikeitimai mano gyvenime paskatino susimąstyti ir atkreipti dėmesį į aplinką, kurioje augau (visomis prasmėmis). Jau seniai įrodyta, kad kiekvienas žmogus jaučiasi saugiai jam pažįstamoje aplinkoje. Tačiau kiekvienam tos erdvės yra skirtingos. Šio darbo tikslas – suvokti, išgryninti ir materializuoti savo svarbią / saugią / brangią erdvę. Esu vilnietė. Užaugau Lazdynuose. Su metais supanti erdvė plėtėsi, kol suvokiau, kad Vilniaus senamiestis visada man yra ir bus ta magiška erdvė, kuri mane ir įkvepia, ir traukia. Lazdynai – Senamiestis, tai dvi mano erdvės, kurios mano mintyse visada yra šalia. Kiekvieną kartą persikeldama iš vienos erdvės į kitą mano pašamonė eliminuojamos visas tarpines stoteles, žmones, erdves.

Pasirinkdama dekonstravimo metodą, aš jungiu šias erdves. Lazdynai – Senamiestis : Televizijos bokštas – Gedimino pilies bokštas : Senamiestis – Lazdynai. Tai mano saugi erdvė.

Video-instaliacijos kaip sprendimo pasirinkimą nulėmė tai, kad mane visada žavėjo galimybė manipuluoti materialiais dalykais bei galimybė nesustingti laike.

Ugnė Šataitė

Maištas 2020

Maišto sąvoka gali būti išreikšta įvairiai. Vieniems tai pasipriešinimas valdžiai, kitiems sukilimas ar vidinis išsilaisvinimas. Atsiradus nepalankioms sąlygoms, kuriose žmogus nebegali išreikšti savęs, egzistuoti kaip asmenybė, kyla pyktis bei nepasitenkinimas. Maištas gali būti taikus, tačiau ne visuomet pavyksta atrasti tai ko tikimasi vien žodžiais ar gestais. Visa tai gali pereiti į smurtą, sukilimą ar riaušes.

Maištaujantys žmonės nori atrasti save ir gebėti gyventi pasaulyje, kuriame jie turės laisvę rinktis. Ištiesios kartos kovoja už savo teises į saugumą, unikalumą, lygias galimybes, savo asmeninį gyvenimą. Nors pasirinkta maišto forma ir išlaisvina žmogų, tačiau pareikalauja daug energijos, idėjų ir pastangų užsibrėžtam tikslui pasiekti.

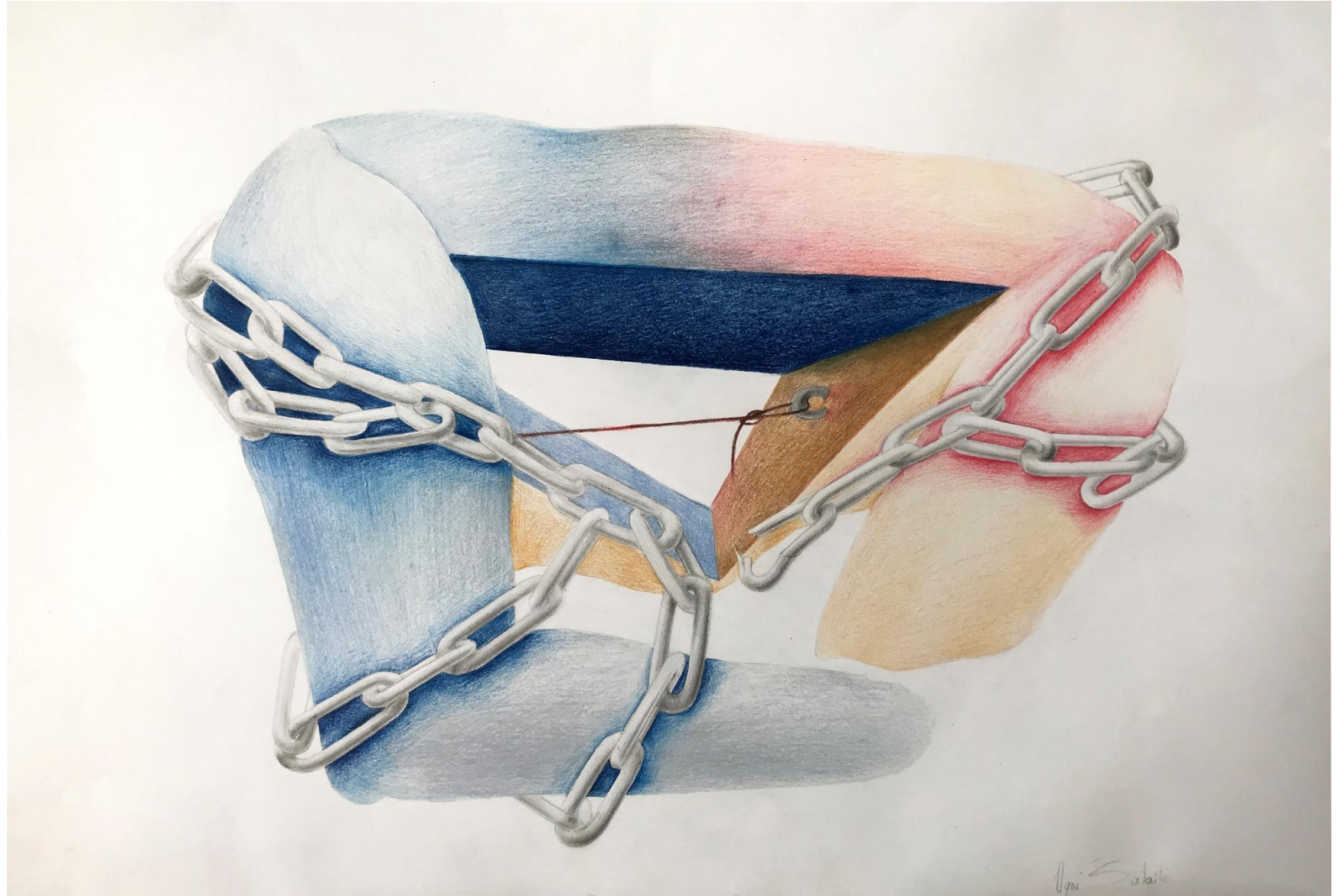
Šiame piešinių cikle pagrindinis dalykas į kurį noriu atkreipti dėmesį yra sukilimo padariniai. Maištas keičia žmones, jų sąmonę ir esybę. Nepaisant to, kokia maišto forma bebūtų, tai gali turėti pasekmių: paveikti tiek fizinę, tiek psichinę žmogaus būseną, pažeisti saugumo jausmą. Tam tikri pasipriešinimai pereina į veiksmus, kurių metu patiriami fiziniai pojūčiai ir jausmai įstringa kažkur giliai žmogaus viduje, tampa sunkia pasiekiami, nutildomi.

Maišto padariniai gali būti tiek emociniai, tiek fiziniai. Kartais rizikuojama viskuo, ką turi. Kartais tai gali kainuoti ir (savo) gyvybę. Nepaisant to žmonės vis tiek ryžtasi prabilti. Jie griaua įsitikinimus, kad galėtų egzistuoti, leidžiasi būti pasmerkti, žlugdomi ar net žeminami, kad tik išliktų savimi.

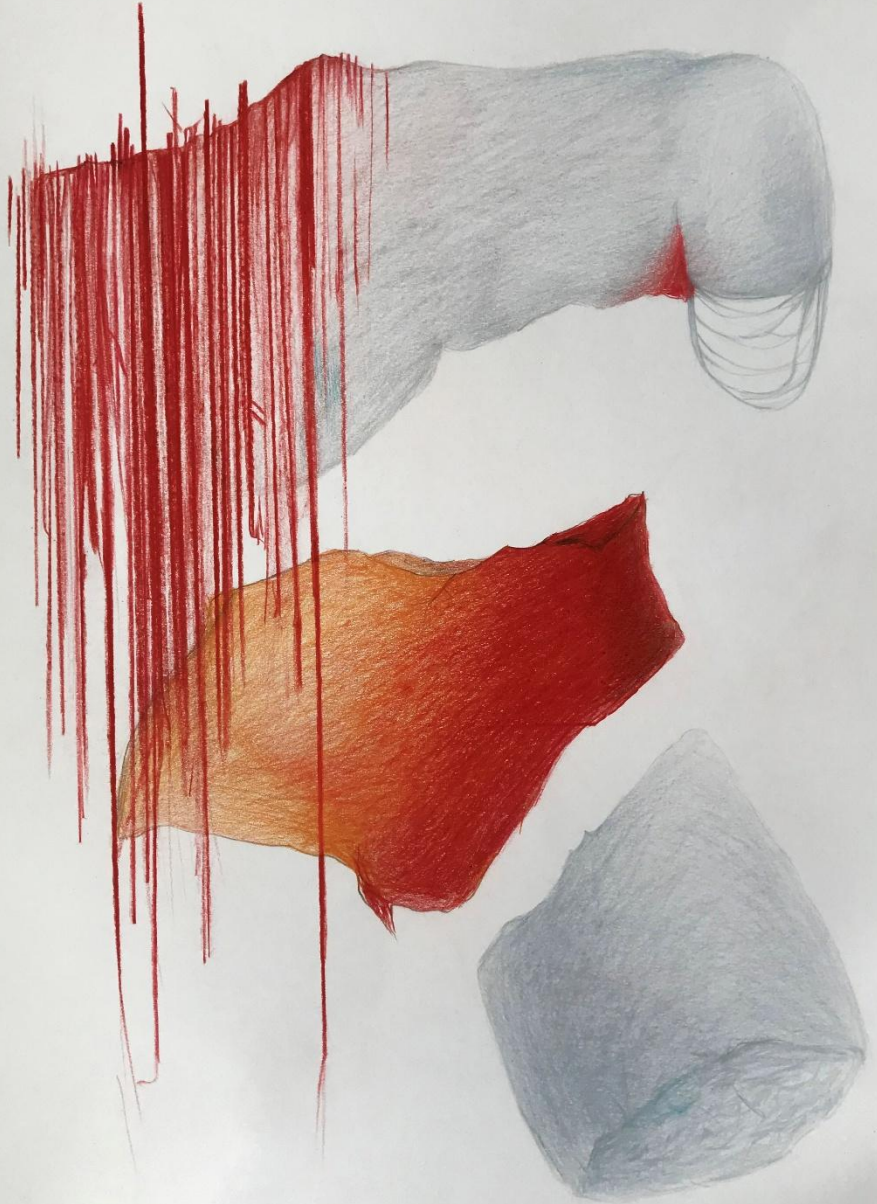
Piešiniuose vaizduojama sutrikusi maištaujančios asmenybės vidinio bei išorinio pasaulio priešprieša, kova. Harmonija yra iš senovės graikų kalbos kilęs „darnos, tvarkos, santarvės“ deivės vardas. Piešiniuose bandau perteikti tą vidinio pasaulio priešpriešą, jauno žmogaus maksimalizmą ir to padarinius. Vaizduojamos figūros ir kūnai, mintys ir jausmai susilieja į vieną visumą, todėl sukelia chaosą. Todėl kūrinuose tampa keblu atskirti kas tikra ar realu, o kas tėra iliuzija.

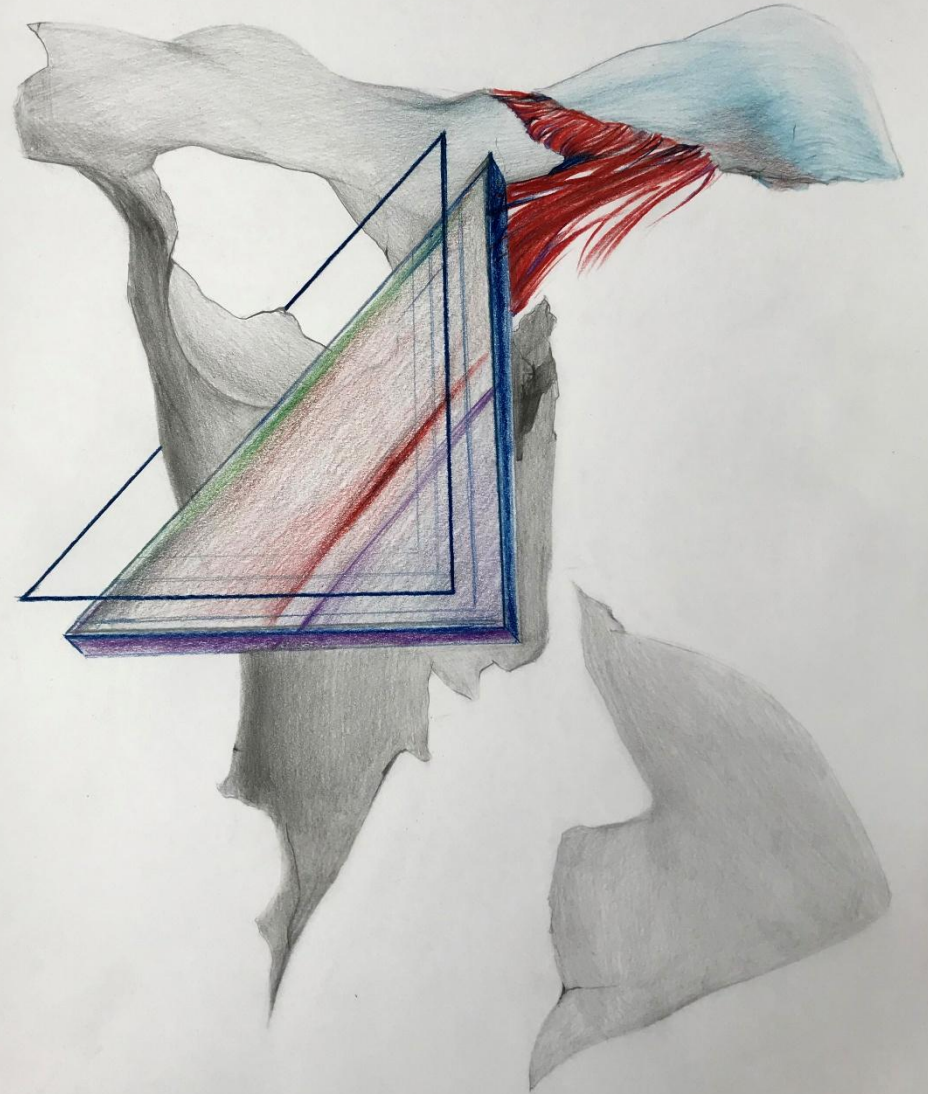
Ugnė Šataitė

Ugu Sabiti

Alqui Salas

Alqui Salas